

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VIII. Hortatur ac excitat Sponsus Cœlestis Sponsam suam ad
patiendum pro peccatis totius mundi; eidemque exponit, quàm graviter
humana malitia Divinam ejus bonitatem lacessat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

ejus. Ego sum tuus, atque ut talis res tuas curare debeo. Quid ad hæc dicturus esset Princeps Philosophorum Aristoteles, qui lib. 8. Ethic. c. 6. & 7. id pernegabat, putabatque omnino esse impossibile, ut inter DEUM atque homines amor ac amicitia oriri possit, quandoquidem fundamentum amicitiae atque amoris in paritate ac similitudine inter duos amantes consistit; DEUS porro nihil similitudinis paritatisque habet cum homine. Quid oro cogitaret, si nunc actu & experimento disceret, non solum veram amicitiam amoremque DEUM inter atque homines, sed etiam constantem omnino ac perpetuum oriri ac intercedere? Verum quod mundi Sapientes naturali rationis lumine assequi & comprehendere non potuerunt, id Benignitas DEI in Sponsa sua Sor. Joanna à JESU MARIA perfecit. Ipsi sit æterna laus in Cælo & in terra. Amen.

CAPUT VIII.

Hortatur ac excitat Sponsus Cælestis Sponsam suam ad patiendum pro peccatis totius mundi; eisdemque exponit, quam graviter humana malitia Divinam ejus Bonitatem laceſſat.

Juxta tritum passimque in vulgus notum Aristotelis effatum (lib. 9. Ethic.) Amor amantem in amatum transmutat, tamque amabilem creat metamorphosim, ut amantis anima, magis ibi sit ubi amat, quam ubi animat. Ex quo consequitur, quod cum amati corpus in merore aut dolore

est, anima amantis adeo dolore fauciatur, ut sincerus amator omnia sit perpassurus tormenta, modò sibi amatus nullum sentiat dolorem ac penam. Quare cum Cælesti Sponsa perspecta esset Sponsæ suæ amoris in se magnitudo, ipseque cuperet Joannam suam ad patiendum pro mundi noxiis ac sceleribus excitare, principio illi liquidò monstravit, quàm crudè graviterque is ab hominibus offendatur. Primum visa est Sor. Joannæ Regina Cælorum, non jam sole vestita, sed lugubri veste amicta, lacrymantibus oculis, dejecta immodicè ac tristis. Sor. Joanna dimidio sui ferè præ mortua fuit, ubi suam supremam Reginam tali schemate conspexit. Quid hoc rei est ô Regina, inquit? Joanna, quæ tanta in modestia lætatur, quæ versatur Majestas tua, quæ lætitia est totius Cælestis Hierusalem Civitatis DEI? Ploras tu, quæ gaudium es & exultatio Cæli, Sanctorumque ac Electorum DEI jubilus? O Clementissima mortalium Regina, quoniam è malo tam tristis ac insolitus tui aspectus originem ducit? Filia mea, ait compassione plena Regina, nemireris, quod talis me in forma intuearis. Si videres quæ ego video, æquè id ageres, quod ego ago. Video namque toto Orbe mortales velut effrenes beluas sine respectu atque reverentia, quam Divinæ Filii mei Majestati debent, eum laceſſere atque offendere. Hæretici eum persequuntur ut hostes aperti. Qui verò Ecclesiæ Catholicæ sunt incorporati, non verentur sub velo ac pallio amicitiae DEUM ac Salvatorem suum vendicare.

„nundare. Illi evertunt bello armo-
 „rumque potentiâ materialia, hi in
 „pace inquinant ac profanant viva
 „ejus templa. Illi ad lumen, quod
 „intuentur cœcutiunt, istos verò ex-
 „cœcat fulgor lucis quæ illos irra-
 „diat. Quis è Catholicis est, qui o-
 „culos suos in Cœlum attollat? Quis
 „recogitat, quòd DEUS eum intuea-
 „tur? Quis bonitatem ejus amat, iram
 „furoremque metuit? Quis admira-
 „tur Sapienciam ejus, & providentiæ
 „confidit? Cerno ego majori ex par-
 „te inter Christi fideles scelera ipsâ
 „consuetudine crescere, effrenem-
 „que impudiciæ licentiam undique
 „invalescere. Mendacia veritatem
 „exsibilant. Prudens, providus, mo-
 „destus cautusque homo fabula ri-
 „susq; est vulgi. Humilitatē superbia
 „velut vincam catenis premit. Im-
 „probæ cupiditates regimē obtinent,
 „ducunt seducuntque intellectum
 „ac rationem suo errore, velut man-
 „cipium & criminum ancillam. Vi-
 „deo quòd nunc scelera condecens
 „cujusdam urbanitatis loco, scanda-
 „la verò decora ornamentaque re-
 „putentur. Improbis homo lauda-
 „tur auditque bonus, è contra virtu-
 „te pæditus ut malus contemnitur.
 „At omnium est pessimum, quòd
 „istud quantumvis ingens malum,
 „nullo consilio, nulla ope ac remedio
 „emendari curatque queat. Nullam
 „in peccatoribus emendationem
 „pœnæ operantur. Experimenta ip-
 „sa editaq; sub oculorum conspectu
 „periculorum exempla, sapere illos
 „non docent. In cunctis rebus surdi
 „sunt, perinde ac ii qui ad nihili cata-
 „stas accolunt, ubi nimirum is in-

genti fragore in mare se præcipitat,
 „Annon sanguineis lacrymis deplo-
 „randum quòd tantâ facilitate ac
 „promptitudine, ceu per ludum in-
 „finita DEI Bonitas à mundo con-
 „temnatur, passimque offendatur?
 „Hæc est, filia mea, tristitiæ meæ &
 „lacrymarum causa. Ideoque sume
 „animum teque excita ad patien-
 „dum pro mundi sceleribus, quo
 „DEI dolores tuis doloribus lenian-
 „tur, quos illi innumera multiplicia-
 „que hominum peccata accersunt.
 „Hæc est voluntas Filii mei, eritque
 „id illi summè acceptum. Tu dilecta
 „ejus Sponsa, age igitur, quod ger-
 „manam veramque Sponsam ejus
 „debet.

His dictis Regina Cœlorum vide-
 ri desiit, at verò cor Joannæ demet-
 sum erat in mari amaritudinis ac in-
 timi doloris. Ut porro Sponsa Chri-
 sti magis adhuc magisque accenderetur
 ad patiendum, Christus D. ipse
 peculiari quodam modo Joannæ suæ
 exponere voluit omne id, quod SS.
 ejus Mater jam illi insinuaverat. Pa-
 lam illi fecit abominationem quam
 per id tempus hæretici in Gallia, Hol-
 landia Angliâque patrabant in Ca-
 tholicam Christi Ecclesiam, quod-
 que complures Catholici Principes
 fœdus cum eis inierint, suisque armis
 eisdem astiterint; sic ut hæreses jam
 nunc sub Catholicorum vexillorum
 umbra triumphent. Altrè item infige-
 bat animo Sponsæ suæ ejus tempo-
 ris Regnorum Hispaniæ discrimen,
 eò quòd in iisdem Regnis gravissima
 crimina committerentur. Exponebat
 itidem non sine magno sensu doloris
 persecutionem, quam servi sui coge-
 rentur

rentur subire ac perpeti. Postremo
 ceu in tersissimo speculo eidem visen-
 da exhibuit omnia mundi scelera &
 abominationes, aitque ad eam voce
 perquam lamentabili & affectuosa.
 „Vides hic filia, quo mecum pacto
 „homines in mundo agant, ab infi-
 „deli usque ad Christianum, ab He-
 „terodoxo ad Catholicum, à Laico ac
 „seculari ad Clericum, à Clerico
 „ad Religiosum. Sponsa mea, quid
 „Sponso tuo fiet, si tu nullam ejus
 „rationem habeas, nec mihi compa-
 „tias, dolores meos non mitiges, te-
 „que ad patiendum excites & accin-
 „gas? Postrema hæc verba ignitæ in-
 „star sagittæ cor Sponsæ illius adedò po-
 „tenter penetravere ac inflammavê-
 „re, ut tota flagrantissimo zelo perci-
 „ta, aliena peccata & malefacta puni-
 „re & expiare in seipsa arderet. To-
 „tum itaque suum corpus nudat, di-
 „verberatque illud à planta pedis ad
 „verticem capitis, tam dirè ac incle-
 „menter, ut Christus ipse ultra eam
 „progredi vetare debuerit dicens: Sa-
 „tis est Sponsa mea, Vita tua porro
 „adhuc est necessaria. At verò brevi
 „pòst Christo Servatori nostro dolores
 „recrudere, ita ut necesse esset Joan-
 „nam denuo ad tolerandum adhortari.
 „Visendum se illi præbuit Sponsus.
 „cruentis undique, recenterque illatis
 „vulneribus ad columnam ligatus, ve-
 „luti jamjam viridi crudoque facinore
 „flagris fuisset conscius, indicavitque
 „is Joannæ suæ ferreas catenas huma-
 „norum criminum illi tam inhumanè
 „vulnera hæc intulisse. Scindebatur
 „spectaculo isto altissimis vulneribus
 „cor Sponsæ ejus, quæ ubi in conspe-
 „ctu Sponsi sui corpus nudasset, quam-

plurimos acresque sibi ictus inflixit, dum pro
 non sine ubere sanguinis profluvio, peccatis ho-
 deinde in genua provolvitur, calidis-
 que perfusa lacrymis ait: Dilecte-
 mi, oro ne posthac te mihi tali specie-
 videndum præbeas. Non sum illi fe-
 rendo. Et quia Majestatem tuam
 delinire nequeo, rogo ut me de hoc
 mundo tollas. Siccine, ait ad hæc
 Christus, jam te pati piget? Morine
 vis? Domine, reponit Sponsa ejus,
 nullam ego præter tuam habeo vo-
 luntatem, volo quod ipse vis. Bene
 est, ait Dominus, jam pro certo ha-
 be, mundo me finem positurum,
 si tu ei desis. Imò jam finem habuit.
 ser mundus, ni tui causa sustentare-
 tur, nisi que tu me continuisses. Er-
 go, ait Sponsa ejus, si hoc ita vis, ut
 ego scilicet pati debeam, ajo ego me
 pati velle usque ad mundi finem.

Ubi Christus D. vidit Sponsam
 suam ita sitibundam pro peccatis
 mundi pati, flagellationem suam ad
 columnam iterum magisque pathe-
 ticè ac sensibilibus illi repræsentare
 voluit. Apparuit ergo illi velut inter
 duo luminaria arctissimè ad colum-
 nam revinctus, eratque Dominus
 quâdam, nec multum clarâ nec ob-
 scurâ nube circumfusus. Vidit illum
 totum pallentem, mæstum plenum-
 que dolorum, contuebaturque super
 Sanctissimum ejus corpus aliquot
 flagrorum ictus vibrari ac coruscare,
 ejusque pulchritudinem in cruentam
 speciem versam. Non quidem cerne-
 bat à cujus manu illos ictus excipe-
 ret, verumtamen perspicuè videbat
 quòd flagellaretur, cujus ipsa etiam
 sanguine respergebatur. Hæc dum
 fiunt, Joanna præaltè immersa erat
 Pp con-

Christus
 iterum Jo-
 anna appa-
 ret, eamque
 ad patienti-

*Joanna vi-
sa miseran-
dā Sponsi
sui specie
vix non ex-
spirat.*

*Unde pro-
veniat quod
homo tam
parum Do-
mini sui do-
lores sentiat.*

contemplationi summæ Majestatis Divinæ, quæ tantam pateretur ignominiam tantosque dolores, cum immensa charitate, quæ omnia ista tolerabat: è contra verò perpendebat, nullius fragis vilissima hominum rejectamenta, quisquillas fœcemque orbis, pro quibus ista pateretur. Mirabatur item oppidò perfidam ingratitudinem mortalium, qui sic Divinum immensi pretii sanguinem effunderent. Hæc omnia intimè penetrabant animam Sor. Joannæ tam vivaciter, tanto cum doloris acerrimi sensu, ut ipsa sit fassa, instar miraculi fuisse, quòd non præ dolore expirârit. Neque id mirandum, in consideratione, quòd homo ratione præditus, qui DEI Majestatem perpendere renuit, etiam dolores DEI sui ac Servatoris non sentiat. Qui verò impendiò recogitat corde, quàm supra omnem modum suavis, dulcis, amabilis, benignusque sit DEUS Creator ac Redemptor suus, huic tali est impossibile ut patientem Salvatorem suum absque gravi ac propè mortifero sensu doloris intueri queat. Demum posteaquam strepitus ille dirorum ictuum finem accepit, Sponsa que suum dilectum vidit tantâ mansuetudine mari sui pretiosi sanguinis immersum, parum absuit quin ipsa in mari sui doloris & angoris submergeretur. Abjecit sese ad ejus Divinos pedes, amarissimisque perfusa lacrymis „ait: Mi DEUS, JESU mi, amor „mi, ac unicum bonum meum, quis „tam immaniter tecum egit? Quis „audaciam sumere potuit ad tam „Diabolicam maledictamque feritatem in te exercendam. Cui animus

esse potuit ad injiciendas Cœlestis corporis tuo impias manus? Ah mi DEUS, mi benignissime JESU, quàm carò tibi constat amor mortalium! Ubi igitur Joanna suavissima hæc verba est affata, vidit quòd Christus D. singulari amicitia se in sinu ejus reclinârit. Asseverat hoc Joanna ipsa dicens: Quòd veluti parvus tenerque pusio, cum fortè in platea cursitans læditur, ad Matrem refugit, lacrymantibusque oculis, absque ullius verbi prolatione Materno cordi dolores suos expromit, & sicut Mater hanc affectuosam elinguemque eloquentiam probè intelligit, magnâque compassione suo in sinu filiolum solatur, eidemque blanditur, sic etiam egerit supremus Dominus JESUS Christus, nimirum cum cerneret quòd tam malè secum agerent mortales, ad Sponsam suam Joannem confugit, nulloque prolato verbo in sinu ejus recubuerit, eidemque dolores suos atque acerrimum eorundem sensum suspitiis ac gemitibus exposuit. Porro mutam istam affectuosamque dicendi vim apprimè Sponsa intellexit, suoque dilecto Sponso plenum commiseratione cor suum aperuit atque ad patiendum sese obtulit. Quinimo optâset tunc multas habere vitas, ut scilicet tali pacto dolores mortis multoties experiretur ac perferret.

Aliâ quadam vice cum Sponsa Christi per noctis conticinium in cella sua in Oratione collecta esset, subito ingentem exaudit tumultum, quasi Carnificum licitorumque turbar, nudatis ensibus, insanâ funestaque votiferatione quempiam capere

necique

*Peccatores
Christum
persequen-
tur & vitam
privare ni-
lunt.*

necique dare gestientis. Attendebat
ad hæc Joanna vehementi cum ad-
miratione, videtque perquam venu-
stum adolescentulum, cujus tota fa-
cies pulvere inspersa fuit, qui ægro in-
terceptoque anhelitu fugâ se salvabat
ab hominum cum persequentium ca-
terva. Tandem is ad Joannam confu-
git, voceque suavi & affectuosa in-
quit; Ne turberis Joanna, ne ter-
rearis, ego sum, ne timeas, ego sum
Jesús à Nazareth, fugio eos, qui me
capere necēq; mihi inferre molun-
tur. Suscipe me Sponsa mea, occulta
me, tuere me, custodi ac serva me.
Ad hæc verba DEI Dominique sui
tota est conturbata & exterrita ejus
humilis Sponsa, procidenque ad pe-
des ejus Divinæ Majestatis ait: Quid
loqueris immortalis Rex æternita-
tis? Quis te captivare ausit, qui es
Judex vivorum & mortuorum?
Quid dominari tibi mors queat, qui
es vita æterna? Ah mi Domine jam
intelligo, quid tua Majestas innue-
re mihi velit, indubiè illa ego sum,
de qua ad me es prolocutus, & ad
quam ea protulisti. Ego ingrata sum
tua capitalis inimica, ego absque
dubio sum illa, quæ te persequitur,
tecumque tam malè agit. Malefacta
mea sunt funes & vincula quæ te
vinciunt, errata mea sunt lanceæ,
quæ te transfigunt, scelera mea sunt
trabes, quæ te crucifigunt. Nequa-
quam filia mea, Christus D. inquit,
tu mihi aliud non es quàm unicum
solatium, mea domus, habitatio lo-
cusque refugii. Idcirco nunc ad te
confugio, veluti necem effugere cu-
piens. Inter omnes quas in hac vita
habeo animas, tu mihi tutissimus es

portus. Sciendum porò tibi est, fi-
lia mea, quòd peccata mundi, quæ
toties ob oculos tibi posui, indies
incrementa sumant. Quidvis pec-
catum mortale tam grave in se ipso
pondus continet, ut quantum in se
est, ferè ad mortem usque me gra-
vet, ea propter quasi refugium à
peccatoribus ad te capio, tanquam
hostibus, qui me vitâ exuere nitun-
tur. Vix tantum in terris loci est su-
per ubi pedes meos collocem; ii ip-
si, qui alioqui præ aliis mihi obstri-
cti sunt, mei maximi sunt hostes. Et
quod pejus est, iis met donis quæ ad
serviendum mihi eis contuli, ad me
offendendum utuntur. Non suis me
illi oppugnant armis, sed meis pro-
priis, ardentemque suam peccandi
sitim, meo sanguine restinguere
conantur. Quid putas, filia mea,
quòd tam indignè in terris mecum
agitur? Ubi fidelis Ancilla D. justas
ejus querimonias audit, ait ad eum:
Domine, si hæc misera Creatura æ-
quissimis gravaminibus tuis te ali-
quantisper relevare potest, en hic
præsto sum ad pedes tuos, age ac dis-
pone mecum ut lubet. O Sponsa
mea, respondet illi Dominus, non
minus ego ab eximio amore tuo so-
latium expectavi. Atque his intra
cor suæ Joannæ se recepit, agebatque
perinde ac si in penitissimos illius ani-
mæ recessus, majoris suæ securitatis
gratia se recondere vellet. Illic sua
cum ea miscens colloquia dicebat:
Joanna mea, filia mea, Sponsa mea,
Clypeus meus, tutamen meum, re-
fugium meum, quando à peccatori-
bus de fatigor, tunc in te unica mi-
hi est quies. Tu mihi es deliciarum
domus.

„domus, hortus voluptatum, in te
 „Cœlum habeo in terris. Exturge,
 „confortare, tolle super te mundi
 „piacula, tum ego à pressura, quam
 „ea mihi inferunt, relevabor;
 „dum nimirum video te tam volen-
 „tem ac lubentem pati; Tui dolo-
 „res & cruciatus balsamum sunt
 „meorum vulnerum. Tali ergo ra-
 „tione Sponsam suam ad patiendum
 excitare voluit, uti & ante in Cantico
Cantic. c. 4. 8. Sanctam suam Spon-
 sam singulari benevolentia & amica-
 bilitate commonuit & quatuor vici-
 bus excitavit, ut de salebroso ac præ-
 alto vertice Montis Libani descende-
 ret. In eam rem D. Greg. Nyssenus
 inquit *hom. 5. in Cant.* Non sat erat DEI
 Sponsæ unâ solùm gratiâ ornari,
 eamque semel tantùm commonefa-
 cere, sed necesse erat frequentiori-
 bus gratiis pluribusque corroborare
 favoribus. Quippe cum in spiritali vi-
 ta calamitates afflictionesque semper
 crescant, necesse est etiam auxilia
 gratiasque Divinas augeri.

*Crescenti-
 bus affli-
 ctionibus
 etiam gra-
 tia DEI
 crescent.*

CAPUT IX.

*Sor. Joanna pectus præ dolore, de gra-
 vibus mundi peccatis & offensis DEI
 rumpitur, ubi etiam sanguis è corde il-
 lius emanat. Posteaquam Christus
 ei vulnus sanavit, peccatorum
 eam protectricem con-
 stituit.*

Suprema Cœlorum Regina MA-
 RIA, uti S. Brigitta *l. 1. c. 37.* re-
 velat, testatur, dum ad Crucem sui
 Divini Filii consistebat, & grandia
 mortalium crimina adversus Filium

suum patrata cordi sibi sumeret, ex
 eodem Materno corde in oculos de-
 rivatas, eruentas profudit lacrymas,
 Temeritas esset quempiam cum hæc
 Regina DEIQUE Parente componi.
 Haudquaquam tamen temeritas est
 excelsas ejus, excellentissimasque om-
 nium virtutes, quoad ejus fas est imi-
 tari. Prout & D. August. *serm. 47. de
 Sanctis* asseverat, nos, eo juvante,
 DEUM etiam ipsum, si velimus, imi-
 tari posse. De Joanna nostra, quæ fi-
 lia Reginæ Cœlorum fuit, sanè ex ve-
 ro dicere possumus, quòd illa Virgi-
 neam suam Matrem MARIAM
 prorsus eximiè sit imitata, & quidem
 per insolitum, & omnibus ferè sæcu-
 lis inauditum prodigium, quod se-
 quente modo contigit.

Dum aliquando casta innocen-
 que Christi Sponsa in Odeo seu Cho-
 ro, tempore nocturno more sibi re-
 cepto à sensibus alienata esset, altissi-
 mam illi DEUS in eo raptu Essentiæ
 suæ ac proprietatû cognitionem infu-
 dit, repræsentavit siquidem is Joan-
 næ Sponsæ suæ veluti in lucidissimo
 speculo immensam magnitudinem
 pulchritudinemque suæ Divinitatis.
 Porro nota perspicuaque est veritas,
 quòd clariùs humanus intellectus
 amati boni cognoscit comprehendit-
 que præstantiam, eò etiam ex conse-
 quenti rapidiùs voluntatem in bo-
 num amatum ferri atque abripi. Dum
 igitur Sor. Joanna in tam excellenti
 lumine immensam Divinæ Majestatis
 Bonitatem contemplatur, totum cor
 illius Divini amoris igne exarsit. In-
 ter hæc vero gravissima quæque Or-
 bis flagitia Christus D. ob oculos ei
 statuit, videbatque Joanna, quam
 graviter